

Valentijn, De schoone Helene, Fortunatus en dergelijke vodden. De dokter was, in zijn kamer, verdiept in de beschouwing van het nieuwe stuk voor zijn kabinet van zeldzaamheden, bestaande in, naar de verkooper verzekerd had, een kop van keizer Otho, ofschoon er aan het koperen gevaarte evenmin een tronie te bekennen viel als aan een mutsebol. Zoo was het meisje alleen met haar huishoudelijken arbeid, waaraan zij, doordrongen van het gewicht der op haar rustende taak, met het kookboek opengeslagen naast zich, buitengewone zorg besteedde. Zij had reeds de korrels uit de onrijpe bessen geplozen en de vruchten, volgens het voorschrift, een kwartier in koud water laten liggen; daarop had zij ze, in een pan overgeworpen, met eenige lepels water erbij, op het vuur gezet. Thans was zij bezig ze om te schudden tot ze vaal werden, gelijk het kookboek, waarop ze onder het schudden de blikken gevestigd hield, nadrukkelijk wilde. En Mientje, onderwijl een wijsje neuriënd, zooals ze altijd deed wanneer ze het druk had, dacht juist aan hetzelfde waaraan Hofland op dat oogenblik dacht: dat ze altijd zoo buitengewoon gezellig met hem praatte, zóó zelfs, dat ze na zijn vertrek wel eens vreesde zich, tegenover een heer, te veel uitgelaten te hebben. Doch Leentje Dekker, met haar meerdere onder- vinding op het stuk der liefde, had haar daaromtrent gerust gesteld; wanneer Mientje tegenover den vaandrig zoo vertrouwelijk was, dan kwam dat omdat er tusschen haar ziel en die van Hofland een onzichtbare band bestond. Dat had Leentje zelve met haar Amsterdammer ook gemerkt, reeds den eersten keer dat zij hem ontmoette, en zoo iets eindigde altijd met een huwelijk. Mientje had er eerst hartelijk om gelachen, daar immers de vaandrig met alle meisjes even vertrouwelijk was, doch in den laatsten tijd was zij er anders over gaan denken, vooral na de tentoonstelling van jongstleden Zaterdag. Toen was hij den heelen middag bij haar gebleven, ofschoon er wel vier of vijf meisjes voorbij gekomen waren die hij even goed kende als haar. En er waren een paar erg knappe bij; en zij hadden hem alle heel vriendelijk gegroet ook.

Al mijmerend schudde ze voort, geheel werktuigelijk. Plotseling werd ze, door een eigenwijze bes die uit den ketel sprong en over het vloerkleed weg- rolde, tot de werkelijkheid teruggeroepen. „Mijn hemel!” zei ze „hoe zal mijn konfijterij er wel uitzien?” Bijna durfde ze het deksel niet van den ketel nemen, uit vrees dat de heele onderneming mislukt zou zijn; eventjes lichtte zij het op en keek naar binnen. Veel zag zij niet, maar wat ze zag, schonk haar een beetje moed; langzaam tilde Mientje het deksel op en bespeurde tot hare voldoening, dat de bessen juist geworden waren zooals ze wezen moesten, namelijk vaal. „Nu aan niets anders denken,” zei ze en ging voort met de bewerking: de vruchten in een vergiettest; de pan schoon uitgewas- schen; de bessen er weer in en op het vuur; een ons suiker tegen een ons bessen er over gestrooid, nu en dan eens omschudden en braaf opkoken tot de bessen gaar en luchtig waren. Dit laatste vorderde eenigen tijd. „Laat ik nu iets gaan doen, anders vergeet ik ze weer,” meende Mientje en zocht met de oogen in de kamer rond, om eene bezigheid te vinden die haar geest, tot de vruchten de vereischte gaarheid en luchtigheid zouden verkregen hebben,